

Foto: Fabio Principe, Mike Mareen - Adobe stock

Určitě jste už někdy slyšeli slovo „Kamikadze“. Nejspíše ho máte spojeno s druhou světovou válkou, a nejste daleko od pravdy. Tak se říkalo značně zoufalému nápadu japonského generálního štábu, který se rozhodl využít přehnaného vlastenectví – mohli bychom říci i fanatismu – mladých vojáků, kteří byli ochotni obětovat svůj život pro vítězství Japonska.

Tito vojáci – piloti – vlastně páchali sebevražedné atentáty. Se strojem plně naloženým výbušninami se pilot vrhl střemhlav na nepřátelskou válečnou loď, letadlo po nárazu explodovalo a natropilo strašlivé škody – ale za jakou cenu...

Výraz Kamikadze si japonská admirálita vypůjčila z dávných japonských dějin. Ve druhé polovině 13. století na Japonsko zaútočila mongolská armáda. Nepodařilo se jí ale ani vylodit, protože mongolské loďstvo bylo rozmetáno tajfunem. Ten občas východní moře potrefí, to by nebylo nic tak zvláštního, ale Japoncům přišel víc než vhod, a proto v něm spatřovali zásah vyšší moci. Proto tento tajfun nazvali Kamikadze, což doslova znamená „Boží vítr“. Kdekerý generální štáb by s takovým větrem uzavřel spojeneckou smlouvu.

Proč vám to vyprávím?

Přenesme se v duchu do Jeruzaléma, asi do roku 30. Před 7 týdny se slavily Velikonoce, Jeruzalém je plný lidí ze široka daleka a dvanáct z nich se spolu s přáteli tiše modlí kdesi v prvním patře. Celkem normální den, řeklo by se. Až do jedné chvíle.

Zdá se, že se přihnál uragán, takový je najednou všude hukot. Jenže kupodivu žádné střechy neodlétají, žádné stromy se nelámou, ani komíny se nekácí. Ten uragán spí-

še působí uvnitř člověka, uvnitř těchto dvanácti. Zatímco dosud se schovávali – bodejť by ne, ještě si je pamatovali jako podivnou sebranku, jejíž velitele popravili zvlášť nepřijemným způsobem – teď vyběhají ze dveří a chovají se naprosto neuvěřitelně: na setkání otevřeně svědčí o tom, co s tímto popraveným velitelem zažili, a hlavně že na něj byla každá poprava krátká.

Tušíte správně; těch dvanáct známe jako apoštoly, kteří svědčili o Kristově vzkříšení. To, co z nich udělalo skutečné apoštoly, neohrožené svědky Kristova zmrtvýchvstání a hlasatele spásy, ochotné jít až na smrt pro pravdu, nebylo jen tak něco, ale Někdo. Ten někdo je Duch Svatý, to znamená Bůh.

To, co dokáže „obyčejný“ vítr, který je jen součástí Božího stvoření, dokáže Duch Svatý nesrovnatelně lépe. Tento „Boží ura-

gán“ umí smést i takové nepřátele, na které je každý pozemský vítr krátký; v případě apoštolů tím nepřítelem byl jejich vlastní strach, zmatek, neochota svědčit, nebo třeba i neschopnost jasně a srozumitelně mluvit. Ducha Svatého stojí za to mít za spojence.

Jak ho získat?

Možná právě začátkem května, kdy si připomínáme příchod Ducha Svatého k apoštolům, se někde blíž či dál bude udě-

lovat svátost biřmování. Nejspíše jste slyšeli, že je to „svátost křesťanské dospělosti“. Ale pokud bychom si omezili biřmování jen na „pasování na dospělého katolíka“, bylo by to málo.

Vzpomeňme si na to, co jsme si kdysi říkali o formě a látce, které můžeme u jednotlivých svátostí rozlišit. Látkou u svátosti biřmování je pomazání olejem. A nejde o nějaký olej motorový nebo fritovací, nýbrž o speciální olej, který biskup posvětil na Velikonoce a který se nazývá křížmo. Pochází z řeckého slova „chrisma“, přesněji od slovesa „chrisein“, což znamená „pomazat“.

Formou jsou slova, která biskup (v některých speciálních případech i kněz) říká, když tuto svátost uděluje: „Přijmi pečeť daru Ducha Svatého.“ A v tom to celé vězí. Pečeť je totiž speciální věc, která se dává na obzvlášť důležité dokumenty, aby se beze vší pochybnosti dosvědčila jejich pravost. Co je tímto dokumentem ve svátosti biřmování? Spojenecká smlouva s Duchem Svatým.

Co nám může dát biřmování?

Mnohem víc než výlet do katedrály, setkání s biskupem, rodinnou či farní oslavu, dárek od kmotra nebo spokojenost pratečnický, která k biřmování prasynovečka donutila. Kdybychom to všichni domýšleli, byl by nejspíše o biřmování mnohem větší zájem. Ale věřím, že vy se nenecháte zahanbit.

Nikdy nikde nenajdete lepšího spojence, oporu, pomocníka, přítele, zastávce – prostě spojení s Duchem Svatým se nic nevyrovná. V biřmování Duch Svatý dává na tuto smlouvu svou pečeť. A když on něco zaručí, je to nezrušitelné. Pak už to záleží jen na druhé smluvní straně – tedy na nás, jestli smlouvě dostojíme.

S námořnickým pozdravem „Dobrý vítr do plachet!“ se loučí

otec Zdeněk Drška

Schody do nebe II

Jakou uhlíkovou stopu taková dovolená asi zanechá?

Píše Zbyněk Pavienský
Kreslí Czina

Tady je moc pěkná nabídka na deset dnů v Egyptě.

Je to all inclusive?

Co kdybychom místo toho jeli radši do Beskyd? Nikdy jsem tam nebyl.

Já taky ne.

Hm, to není špatný nápad. A navíc i ušetříme.

Tý jo!

„Svět se rozvíjí v Bohu, který jej celý naplňuje. Existují proto tajemství, která je třeba nazírat v listí, v horské stezce, v kapce rosy, v tváři chudého.“

Papež František

Pokračování příště.

S slaskavým svolením autora znovu otiskujeme text z roku 2008